

Ein Kühlschrank

Trần Thị Nhật Hưng.

Ich bin ein Kühlschrank. Ich wohne zusammen bei einer Grossfamilie: Eltern, Oma und sieben Kinder. Seit vielen Jahren habe ich viel Freude auch Trauriges mit dieser Familie.

Heute möchte ich Ihnen von meinem Leben erzählen.

Jeden Morgen früh kommt die Frau zu mir. Sie begrüsst mich nie und ergreift einfach meine Hand fest, um zu ziehen. Es tut mir sehr weh. Aber dann muss ich auch meine Tür öffnen. Sie schaut meinen ganzen Bauch an und kontrolliert, was es gibt. Dort findet sie: Salat, Gemüse, Getränke, Butter, Brot, Konfitüre, Fleisch ....auch Käse, der sehr stinkt, den ich nicht gern habe.

Die Frau nimmt etwas für das Frühstück ihrer Familie. Dann gehen die Eltern zur Arbeit und sieben Kinder in die Schule.

Zu Hause sind nur noch Oma und ich. Oma ist eine nette, zärtliche Frau. Sie kommt zu mir ganz leise und nimmt etwas auch leise. Manchmal schenkte sie mir etwas, wenn sie vom Spaziergang zurück kam. Ich mag sie sehr!

Die sieben Kinder sind lebendig. Für mich ist es sehr freundlich, aber es macht auch müde. Sie besuchen mich jeden Tag, jeder Zeit. Meine Tür muss viel arbeiten. Aber sie geben mir nie etwas. Es ist mir egal.

Sie sind noch Kinder, verdienen noch nicht. Nicht wahr? Und ich liebe sie immer noch.

Umgekehrt ist der Mann ganz ruhig. Selten besucht er mich. Jedoch wenn er mich besucht, kommt er immer mit einem Rotwein, Weisswein oder einem Champagne. Überhaupt ist das so mein Leben. In dieser Familie genieße ich alle Gerichte, die sie haben. Ich esse und trinke, was sie essen und trinken.

Aber nur im Sommer ist das für mich total furchtbar. Als sie sich für den Urlaub eine Woche interessierten, liessen sie mich ganz allein zu Hause mit grossem Hunger. Mein Buddha! Am Anfang war das für mich ein Schock. Ich war sehr, sehr traurig und weinte viel! Aber mit der Zeit bin ich jetzt gewöhnt und bemerke, dass es mein Schicksal ist und dass ich es aushalten muss. Ich darf nicht viel verlangen. Je mehr Forderungen ich habe, desto mehr Unglück habe ich.

Der Buddha hat immer gesagt, dass die Menschen und die Sachen vier Stufen erleben müssen: Geburt, Alter, Krankheit und Sterben. Und im Leben gibt es immer die Veränderung. Ich bin keine Ausnahme.

Eines Tages hat das erste Kind eine Party. Sie feiert ein Fest zu Hause. Ihre Mutter kauft ihr viele Lebensmittel und ich muss diese Sachen übernehmen. Sie kauft zu viel, bis mein Bauch zu voll ist. Ich bin sehr satt und kann es nicht aushalten.

Meine Tür kann man nicht zumachen. Ich bin krank aber niemand in der Familie weiss es. Und nur in einer Nacht bin ich kaputt. Wie der Buddha gesagt hat, bin ich nachher tot.

Das ist ganz sicher, dass mein letzter Weg sobald zum Wertstoffhof führt, wie die Menschen zum Friedhof müssen.

Das ist normal im Leben und das ist das Leben. Wir sollen nicht traurig sein, keine Angst haben und Vorbereitungen vornehmen.

Trần thị Nhật Hưng

Dịch nghĩa:

Chiếc Tủ Lạnh

Tôi là chiếc tủ lạnh. Tôi cùng sống trong một đại gia đình với những thành viên: bà nội, cha mẹ và bảy người con. Từ nhiều năm qua, tôi có rất nhiều niềm vui cũng như nỗi buồn với gia đình này.

Hôm nay, tôi muốn kể cho quý vị nghe về cuộc đời của tôi.

Cứ mỗi sáng sớm, người mẹ thường đến với tôi, nhưng không bao giờ bà chào tôi. Đã vậy, bà còn nắm tay tôi giựt mạnh. Điều đó làm cho tôi đau lắm, nhưng tôi vẫn phải mở cửa ra cho bà. Bà nhìn vào khắp bụng tôi, quét cặp mắt một vòng để kiểm soát, xem có cái gì ở trong đó. À ha, bà tìm thấy, nào sa lát, rau cải, nước uống, bơ, bánh mì, mứt, thịt, và cả...phó mát nữa. Phó mát rất hôi, thứ mà tôi kinh sợ nhất.

Bà lấy một vài thứ cho bữa điểm tâm của gia đình bà.

Dùng xong, sau đó, bà cùng chồng đến sở làm. Bảy đứa con đi học.

Tại nhà, chỉ còn bà nội và tôi. Bà nội là người phụ nữ rất dễ thương và dịu dàng. Bà đến với tôi nhẹ nhàng, có lấy vài thứ trong tôi cũng rất nhẹ nhàng. Đôi khi bà còn tặng tôi một vài thứ khi bà vừa đi dạo ở đâu đó trở về. Tôi rất yêu bà.

Bảy đứa con thì vô cùng sống động, nhộn nhịp. Đối với tôi, điều đó rất vui nhưng cũng làm cho tôi mệt. Chúng thăm tôi mỗi ngày, mỗi giờ. Cửa của tôi phải làm việc rất nhiều. Nhưng chúng không bao giờ cho tôi một thứ gì cả. Điều đó bình thường thôi, đối với tôi không sao cả. Chúng còn trẻ con mà, chưa kiếm ra tiền. Phải không? Và tôi vẫn luôn luôn yêu chúng.

Trái với đám trẻ con, người cha trong nhà rất yên lặng. Hiếm khi ông thăm tôi. Tuy nhiên, nếu ông thăm, ông luôn đến với một chai rượu đỏ, rượu trắng hay một chai Champagne.

Đại để cuộc sống tôi là như vậy đó. Trong gia đình này tôi thưởng thức tất cả những món mà họ có. Tôi ăn và uống tất cả những thứ mà họ cũng ăn và uống.

Nhưng chỉ vào mùa hè, đối với tôi thật khủng khiếp. Trong khi họ thưởng thức một tuần lễ cuộc du lịch vô cùng thích thú, họ để tôi ở nhà một mình với cái bụng đói queo. Phạt ơi, lần đầu tiên tôi bị sốc, buồn và khóc thật nhiều. Nhưng với thời gian, tôi cũng quen và nhận ra rằng đó là số phận của tôi, và tôi phải chịu

đựng. Tôi không được phép đòi hỏi, vì càng đòi hỏi nhiều nhu cầu, tôi chỉ càng thêm đau khổ mà thôi.

Đức Phật đã luôn luôn dạy rằng, con người và mọi vật đều phải trải qua bốn sự kiện: Sanh-Lão-Bệnh-Tử và cuộc sống luôn luôn vô thường. Tôi không ngoại lệ.

Một ngày kia, người con cả trong gia đình có một tiệc mừng, em tổ chức tại nhà. Mẹ em mua cho em rất nhiều thực phẩm để nấu. Và tôi phải đảm nhận tất cả thứ đó. Mẹ mua quá nhiều đến nỗi bụng tôi căng cứng. Tôi quá no, không thể chịu đựng nổi, bụng tôi bứt ra nhưng không ai trong gia đình biết điều đó để khâu lại. Tôi bị bệnh và chỉ qua một đêm, tôi tắt thở. Tôi chết, đúng như lời Phật dạy.

Và điều chắc chắn rằng, con đường cuối đời tôi, chẳng bao lâu cũng ra nơi phế thải, như con người ra nghĩa địa vậy.

Điều ấy bình thường thôi trong cuộc sống vì đó là cuộc sống. Do đó chúng ta không nên buồn nhiều, không sợ hãi, mà sẵn sàng đón nhận nó.

Trần Thị Nhật Hưng.